U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného č. j. 1905/11, doručeného žalobci dne 14. 7. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2011, č. j. 44 A 76/2011 - 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto, že se jeho návrh na provedení opravy usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2011, č. j. 44 A 76/2011 - 4, zamítá. Stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. 1905/11, které mu bylo doručeno dne 14. 7. 2011, Krajskému soudu v Praze. Jelikož však rozhodnutí vydala Česká advokátní komora, která má své sídlo v hlavním městě Praze, postoupil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 9. 8. 2011 věc Městskému soudu v Praze s poukazem na ustanovení § 7 odst. 6 a § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel následně přípisem navrhl, aby Krajský soud provedl podle § 54 odst. 4 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. opravu svého shora uvedeného usnesení. Krajský soud v Praze vydal dne 12. 10. 2011 usnesení (nadepsané jako „opravné usnesení“) č. j. 44 A 76/2011 - 12, kterým návrh na opravu usnesení ze dne 9. 8. 2011, č. j. 44 A 76/2011 - 4, zamítl. V odůvodnění mj. uvedl, že usnesení neobsahuje žádné chyby v psaní či počtech ani jiné zjevné nesprávnosti.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení stěžovatel zejm. namítá, že soud byl při jeho vydání nesprávně obsazen a že nejde ve skutečnosti o opravné usnesení, když jím není nic opraveno.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení o návrhu žalobce na opravu dřívějšího usnesení je v tomto případě nutno považovat pouze za rozhodnutí upravující vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu je i v případě usnesení, kterým soud zamítne návrh na opravu zjevných nesprávností. Pokud totiž tyto nesprávnosti mohou mít dopad do právní sféry účastníka řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nebrání předmětnému účastníkovi nic v tom, aby sám proti vadnému rozhodnutí podal kasační stížnost.

Soud poukazuje i na ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s., dle něhož předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci. Toto ustanovení se použije i tehdy, je-li rozhodnutí vydáno nikoliv ve formě rozsudku, nýbrž usnesení (§ 55 odst. 5 s. ř. s.). Z citovaného ustanovení plyne, že sice lze podat návrh na opravu zjevných nesprávností, nicméně v případě, že usnesení chyby neobsahuje, není třeba usnesení, které tuto skutečnost konstatuje, nazývat usnesením opravným (neboť nic neopravuje). Ani toto formální pochybení Krajského soudu v Praze však nemůže založit přípustnost kasační stížnosti v dané věci.

Závěr o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení, jímž se zamítá návrh na opravu chyb v psaní a počtech či jiných zjevných nesprávností, podporuje i znění § 106 odst. 2 s. ř. s., dle něhož kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zákon tedy zřetelně preferuje možnost podat kasační stížnost proti rozhodnutí, které bylo opraveno, nikoliv proti rozhodnutí, jímž bylo opraveno. V daném případě platí tento závěr o to silněji, že napadené usnesení návrh na opravu zamítlo.

Za této situace soud již nečinil procesní úkony, které by v případě přípustné kasační stížnosti činit musel (např. nebylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele, aby mu byl ustanoven zástupcem advokát a aby byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků). Lze přiměřeně poukázat v tomto směru i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 - 103, www.nssoud.cz, z něhož plyne, že je-li Nejvyššímu správnímu soudu předložena zjevně opožděná kasační stížnost, aniž bylo krajským soudem rozhodnuto o žádosti stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů, bylo by přepjatým formalismem a v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, aby kasační soud vracel spis zpět krajskému soudu k odstranění nedostatku v podmínkách řízení, resp. k postupu podle § 108 odst. 1 s. ř. s., namísto toho, aby sám rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Na základě uvedeného proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s jako nepřípustnou odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu